

‘கீதாரி’ நாவலில் இடையர்களின் நிலை

பா. ஈஸ்வரன் அ. *

அ ஆங்கிலத்துறை, கலசலிங்கம் கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவனம் (நிகர்நிலைப் பல்கலைக்கழகம்), கிருஷ்ணன்கோவில்-626126, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

The status of shepherds in the novel ‘Keethari’

P. Eswaran a, *

^a Department of English, Kalasalingam Academy of Research and Education (Deemed to be University), Krishnankoil-626126, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
eswaran.p@klu.ac.in

Received: 30-04-2021
Revised: 10-04-2022
Accepted: 11-04-2022
Published: 25-06-2022

ABSTRACT

The author of the novel 'Keethari' is S. Tamilselvi. The introductory message about the novelist summarizes all the details about education, work, marriage, family, and arrival to the field of writing. In this novel, the shepherds lead a nomadic life due to the occupational system. Due to their sheep herding occupations, nature leads them to live a nomadic life in search of grazing and water. Men and women are engaged in sheep herding without any discrimination. Therefore, the habits of the shepherds change accordingly. The diets of the shepherds' lives are also structured to suit the nomadic life. In that way, the artifacts used by the shepherds are also different from the artifacts of the common people. Some professional beliefs are found among the shepherds when steering sheep. Marriage is one of the major turning points in human life. At such an important juncture in the life of the bridegroom, he has to go to the shepherd. Therefore, in the life of the shepherds, instead of the bridegroom, they perform the wedding rites with the shepherd's crook. The article sets out to explore the rituals, stories, songs, deities worshiped by the shepherds, the blessings bestowed on the shepherds by Parvathi and Lord Shiva, and the manifestation of the shepherds' kindness in their daily troubles of the shepherds.

Keywords: Keethari, Tamilselvi, Shepherds, Marriage, Education

முன்னுரை

இடையர்களின் ஒரு பிரிவினர் ஆட்டிடைபர்கள். இவர்களின் அன்றாட வாழ்வில் ஏற்படுகின்ற வாழ்வியல் பிரச்சனையை மையமாக வைத்துக்கொண்டு ‘கீதாரி’ நாவலின் கதைநகர்வு செல்கின்றது. ஆகையால், இக்கட்டுரையானது தமிழில் செழித்த இலக்கியம் நாவல், சங்ககாலத்தில் புதினம், சிறுகதை - நாவல் வேறுபாடு, தமிழின் முதல் மூன்று நாவல்கள், நாவலின் மையக்கரு - மு.வரதராசன் கருத்து என்னும் தலைப்புகளில் பொதுவாக நாவல் பற்றிய கருத்துக்களையும், ஆட்டிடைபர்களின் நிலைப்பாடு, முயல் ஓடுவதும் தீய சகுனமும், ஆடு பெருகும் நம்பிக்கைச் சடங்கு, உணவுகள், புழங்கு பொருட்கள், ஆட்டிடைபர்களின் திருமணச் சடங்கு, இடையர்களின் தெய்வ நம்பிக்கை, இடையர் மக்களின் குலத் தொழில், இடையனுக்குப் பார்வதி பரமசிவமும் கொடுத்த வரம், இடையர் மக்களும் பிரிவுகளும், ஆடு மேய்க்கக்கூடியவர்களுக்கான பிரச்சனை, ஆடு இறப்பும் பழமொழியும் ஆகிய தலைப்புகளில் இடையர்களின் பிரச்சனைகளையும் விரிவாக ஆராய்ந்து செல்கின்றது.

தமிழில் செழித்த இலக்கியம் நாவல்

நாவல், புதினம் என்ற சொல் குறித்து, “Novellus என்ற இலத்தீன் சொல்லே Novel எனும் ஆங்கிலச் சொல்லாகி, புதுமை, நவீனம் எனும் தமிழ்ச் சொல் ஆகியது. மேலைநாட்டவர் தொடர்பால் தமிழில் செழித்த இலக்கியமே நாவல் இலக்கியம்.” என்று அ.ஜெயம் தாம் எழுதிய தமிழ் இலக்கிய வரலாறு என்னும் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார் (Jeyam, 1994).

சங்ககாலத்தில் புதினம்

புதின இலக்கியவகை தமிழ் இலக்கியத்தில் இருந்தது என்பதை, “மேனாட்டார் வருகை இப்புதின இலக்கியத்திற்குப் புத்துயிருட்டியதேயன்றி, இது மேனாட்டவரால் புகுத்தப்பட்டதன்று. மேனாட்டவர் வருகைக்கு முன்பே இது தமிழகத்திற்கு அறிமுகமான ஒன்றே. சங்ககாலத் தனிப்பாடல்களே, சிறுகதை இலக்கியமாய் வளர, தொடர்நிலைச் செய்யுள்கள் நாவல்களாக உருப்பெற்றன.” என்று அ.ஜெயம் எடுத்துரைக்கின்றார் (Jeyam, 1994).

சிறுகதை - நாவல் வேறுபாடு

சிறுகதை என்பது “தென்னை, பனை, கமுகு மர வகைகளைச் சார்ந்தது. நாவலோ பளி, ஆல், வேப்ப மர வகைகளை ஒத்தது. அதாவது, ஓர் அடிமரத்தில் கிளைகளின்றி, ஒரு சில இலைகளுடன் நிற்கும் கமுகு, பனை, தென்னை மரங்களைப் போன்று, ஒரு நிகழ்ச்சி அல்லது ஒரு கருத்தை மையமாகக் கொண்டு அதன் அடிப்படையில் வளர்ந்து நிற்பது சிறுகதை, நாவல் இலக்கியமோ ஒரு அடிமரத்தில் தொடங்கிப் பல கிளைகளாகக் கிளைத்து, இலையும், பூவும், காயுமாய்த் தழைத்து விளங்கும் புளிய மரமும் வேப்பமரமும், ஆலமரமும் போன்று, ஒரு கதைக் கருவிற்குப் பல நிகழ்ச்சிகளையும் பல கருத்துக்களையும், பல பாத்திரங்களையும் படம்பிடித்துக் காட்டுவது” என்று இராஜாஜி கூறுவதாக அ.ஜெயம் தமது இலக்கிய வரலாறு நூலில் எடுத்துரைக்கின்றார் (Jeyam, 1994).

தமிழின் முதல் மூன்று நாவல்கள்

தமிழின் முதல் மூன்று நாவல்களில் “முதல் தமிழ் நாவலை எழுதிய பெருமைக்குரியவர் மாயூரம் முனிசிப் வேதநாயகம் பிள்ளை ஆவார். இவர் 1879 இல் எழுதி வெளியிட்ட ‘பிரதாப முதலியார் சரித்திரத்திலிருந்தே தமிழ் நாவல் வரலாறு தொடங்குகிறது. ‘கமலாம்பாள் சரித்திரத்தை 1986-ல் இராஜம் ஐயரும், பத்மாவதி சரித்திரத்தை மாதவ ஐயரும் 1898-ல் ஒரு பாகமும், 1899-இல் மற்றொரு பாகமுமாக இரண்டு பாகங்களாக வெளிவந்தன” என்று அ.ஜெயம் தமது இலக்கிய வரலாறு நூலில் சான்றுபகர்கின்றார் (Jeyam, 1994).

நாவலின் மையக்கரு- மு. வரதராசன் கருத்து

நாவலின் மையக்கரு குறித்த விளக்கத்தினை மு. வரதராசன், “நாவல் என்பது அன்றாட வாழ்வில் காணப்படும் நிகழ்ச்சிகளையும், மனிதர்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு அவற்றிற்கு உயிரும், உணர்ச்சியும் ஊட்டிக் கற்பனையாகப் புனையப்படும் இலக்கியமாகும். ‘கூடிய வரையில் ஆசிரியர், தமக்கு நன்கு தெரிந்த வாழ்க்கைப் பகுதிகளையும் இடங்களையும் அமைத்தே நாவல் எழுதுதல் நல்லது” கூறுவதாக அ. ஜெயம் தமது இலக்கிய வரலாறு நூலில் குறிப்பிடுகின்றார் (Jeyam, 1994).

மு. வரதராசனின் கூற்றுப்படி நாவலாசிரியர் சு.தமிழ்ச்செல்வியும் ‘கீதாரி’ நாவலில் தனக்கு நன்றாகத் தெரிந்த மனிதர்களின் வாழ்க்கையில் ஏற்படும் பிரச்சனைகளை மையமாக வைத்துத் தன்னுடைய படைப்பினை நகர்த்தியுள்ளார்.

நாவலாசிரியர் அறிமுகச் செய்திகள்

திருவாரூர் மாவட்டம் கற்பகநாதர்குளத்தில் 04.05.1971 ஆண்டு பிறந்தவர் சு.தமிழ்ச்செல்வி. தந்தைசுப்பிரமணி ஹோமியோபதி மருத்துவராகப் பணியாற்றியவர். தாய் முத்துலட்சுமி. இரண்டு சகோதரிகள், ஒரு சகோதரன், கடைசியாகப் பிறந்தவர் சு. தமிழ்ச்செல்வி.

கல்வியும் பணியும்

பிறந்த ஊரான கற்பகநாதர் குளத்தில் அரசு உதவி பெறும் தனியார் பள்ளியில் ஐந்தாம் வகுப்புவரை படித்தவர். ஆறாம் வகுப்பு, ஏழாம் வகுப்பு இடும்பாவனம் என்னும் ஊரில் முடித்தவர். எட்டாம் வகுப்பு முதல் பத்தாம் வகுப்புவரை வேதாரண்யத்தில் கஸ்தூரிபாய் கன்யா குருகுலத்தில் படித்தவர். திருத்துறைப்பூண்டியில் ஆசிரியர் பயிற்சியை முடித்தவர்.

சொந்த ஊரில் பயின்ற பள்ளியிலேயே ஆறு வருடம் ஆசிரியராகப் பணியாற்றியவர். இப்பணிக்கிடையில் அஞ்சல் வழியில் பி.லிட்., எம்.ஏ., பட்டங்களைப் பெற்றவர். திருமணமாகிக் குழந்தை பிறந்தவுடன் கற்பகநாதர் குளத்தில் செய்துவந்த தற்கால ஆசிரியப் பணியை விட்டுவிட்டு விருத்தாச்சலத்திற்கு இடம்பெயர்ந்து சென்றுவிட்டார். பின்புஅரசு ஆசிரியப்பணி கிடைத்தது. சொந்த ஊரிலேயே ஆசிரியப் பணியில் அமர்ந்த முதல் பெண். அரசுப் பணியில் அமர்ந்த முதல் பெண்கு. தமிழ்ச்செல்வி.

திருமணம்

நாவலாசிரியர் சு. தமிழ்ச்செல்வியின் திருமணம் கவிஞர் கரிகாலனுடன் நடந்தது. கவிஞர் கரிகாலன் தன்னுடைய கவிதைகளால் மட்டுமின்றி 'நிலாவை வரைபவன்' என்கின்றநாவலின் வாயிலாகவும் 'களம் புதிது' என்கின்றஇதழின்மூலமாகவும் தமிழ் இலக்கிய உலகில் நன்கு அறியப்பட்டவராகக் காணப்படுகிறார்.

கவிஞர் கரிகாலனும் அரசுப்பள்ளி ஆசிரியர். இருவரும் விருத்தாச்சலம் பெரியார் நகர் என்கின்ற ஊரில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவர்களுக்கு இரண்டு பெண் பிள்ளைகள், ஆண் பிள்ளை ஒன்று என்று மொத்தம் மூன்று பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள். சு.தமிழ்ச்செல்வி விருத்தாச்சலம், கார்டுடல் என்னும் சிற்றூரில் ஊராட்சி ஒன்றிய நடுநிலைப்பள்ளியில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றி வருகிறார்.

ஆட்டிடையர்களின் நிலைப்பாடு

இடையர்கள் நிலையான வாழ்க்கையை விடுத்து நாடோடி வாழ்க்கையை மேற்கொள்கின்றனர். அதற்குக் காரணம் அவர்களின் குலத்தொழில் முறைமையே. ஆடுகளுக்கு ஒரே இடத்தில் மேய்ச்சலும் தண்ணீரும் கிடைப்பதில்லை. அதனால், இடையர்கள் தங்களின் சொந்த ஊர், சொந்த மாவட்டத்தை விட்டு, வெளியூர், வெளி மாவட்டங்களுக்குச் சென்று ஆட்டை மேய்க்கின்ற தூழல் ஏற்படுகின்றது.

முயல் ஓடுவதும் தீய சகுனமும்

ஒவ்வொரு சமூகத்திற்கும் மற்றும் சமூகப் பிரிவுகளுக்குள்ளும், அவர்கள் வாழ்கின்ற வாழ்க்கை முறைகளையும், தொழில் முறைகளையும் அடியோற்றி நம்பிக்கைகளும், சடங்குகளும்மாறுபட்டுக் காணப்படும். அந்த வகையில் ஆட்டிடையர்கள் தங்களின் தொழில் சார்ந்துநம்பிக்கைகள் வைத்திப்பதை இந்நாவல் எடுத்துரைக்கின்றது. "இடையர்கள் ஆடுகள் மேய்க்கின்ற நேரத்தில் முயல் சிதறி ஓடுவது தீய சகுனமாக நம்பப்படுகிறது" (Tamilselvi, 2008). அதற்குக் காரணம் ஆடுகள் மேய்க்கின்றபோது முயல் சிதறி ஓடினால் ஆடுகளின் மேய்ச்சல் கெட்டுவிடும். இக்காரணம் கருதியே முயல் சிதறி ஓடுவதைத் தீய சகுனமாக அம்மக்கள் நம்புகின்றனர்.

ஆடு பெருகும் நம்பிக்கைச் சடங்கு

ஆடு பெருகும் நம்பிக்கையாக, “பொங்கல் நாளன்று ஆடுகளைப் பெட்டை ஆடு, கிடாய் என்று தனித்தனியாகப் பிரித்து அழகுபடுத்துவர். பிறகு சாமிக்குத் தஞ்சைவைக்கக்கூடிய இடத்தில் தெப்பம் கட்டி பிறந்து சில நாட்களேயான ஆட்டுக்குட்டியின் காதை அறுத்து இரத்தத்தை அக்குழியில் இடுவர். பின்பு அக்குழியை ஆடுகளைத் தாண்டச்செய்யும் சடங்கினைச் செய்வர். ஆடுகள் தாண்டினால் ஆடுகள் பெருகும் என்பது அம்மக்கள்நம்புகின்றனர்” (Tamilselvi, 2008). இம்முறையினால் கிராமத்து மக்களிடையே உள்ள நாட்டுப்புறக் கூறுகள் அமைந்திருக்கின்றதை காணமுடிகின்றன.

உணவுகள்

ஆட்டிடையர்களின் உணவுமுறையைப் நோக்கும் போது, நெல்லரிசிச் சோறு, குழம்பு, நாடோடியாகச் சென்று தங்கியிருக்கின்ற இடத்தில் கிடைக்கக்கூடிய நவதானியங்களையும், ஆடுகள் இறந்தால் ஆட்டுக்கறியை வத்தல் போட்டு மண்பானையில் வைத்துக் கொண்டு உண்பதும், மிளகாய்த் துவையல் அரைத்து வைத்துக் கொள்வது போன்ற உணவுமுறைகள் கீதாரி நாவலில் காணமுடிகின்றன. அன்றைய காலகட்டத்தில் மாமிசங்கள் கெட்டுப் போகாமல் இருப்பதற்காக மண்பானையைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதும் தெரியவருகின்றது.

புழங்கு பொருட்கள்

ஆட்டிடையர்கள் பண்படுத்துகின்ற புழங்கு பொருட்கள் பெரும்பாலும் மண்ணால் செய்யப்பட்ட மண்பானைகள், மண்ணால் செய்யப்பட்ட சட்டிகள் ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்துகின்றனர். “ஆடுமேய்க்கின்ற தொழில்முறையின் காரணமாகநாடோடி வாழ்க்கையினை மேற்கொள்வதால்அதிக எடையுள்ள அம்மி முதலான கல்லால் செய்யப்பட்ட புழங்கு பொருட்கள் விலக்கப்பட்டுள்ளதையும்” கீதாரி நாவலில் சு. தமிழ்ச்செல்வி பதிவு செய்கிறார் (Tamilselvi, 2008).

ஆட்டிடையர்களின் திருமணச் சடங்கு:

திருமண முறையை நோக்குகின்ற போது, “சித்தப்பா முறையில் திருமணம் செய்துகொள்ளுதல்”, “அண்ணன் இறந்தால் அண்ணனின் மனைவியைத் தம்பி திருமணம் செய்துகொள்ளும்”, “இடையர்களுக்குத் திருமண நாளன்று கூட மாப்பிள்ளைக்கு நேரமில்லாத காரணத்தினால், திருமணத்தின் போது மாப்பிள்ளைக்குப் பதிலாக அவன் ஆடு மேய்த்த தடிக்கம்பை வைத்துத் திருமணம் செய்தல்”, “திருமணத்திற்குச் சீதனமாக ஆடுகளும் புலங்கு பொருட்களும், மாளிகைச் சாமான்களையும் சீதனமாய்க் கொடுப்பதும் ஆட்டுக்கார இடையர்களின் வழக்கமாக இருக்கின்றன.” என்பதைக் கீதாரி நாவல் விளக்கிச் செல்கின்றது (Tamilselvi, 2008).

இடையர்களின் தெய்வ நம்பிக்கை

கீதாரி நாவலில் இடையர்கள் வணங்கும் தெய்வங்களாக நல்லமுனி, நெறஞ்சாயி, மகமாயி, மாரியம்மன் முதலான தெய்வங்கள் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

இடையர் மக்களின் குலத் தொழில்

இடையர்குலச் சமூகத்தைப் படம்பிடித்துக் காட்டக்கூடியது கீதாரி நாவல். இந்நாவலில் இடையர்கள் ஆடுகளை மேய்த்து நிலையில்லாத நாடோடி வாழ்க்கை நடத்துவது எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. இடைக்குல மக்களின் முக்கியத் தொழில்களாக ஆடு மேய்த்தல், வயல்களில் கிடை போடுதல் ஆகியவை சுட்டப்பட்டுள்ளன. ஆடு மேய்க்கின்ற தொழில் ஆண்கள்தான் மேய்க்கவேண்டும், பெண்கள்தான் மேய்க்க வேண்டும் என்ற பாகுபாடு கிடையாது. ஆடு இல்லாத இடையர்கள் ஆடு வைத்திருப்பவர்களிடம் வாரத்தாடு என்று பெற்றுக்கொண்டு ஒரு வருடம் கழித்து

இருவரும் ஆடுகளைப் பிரித்துக்கொள்வர். அதுவரை ஆடுகளைக் கிடை போட்டும், ஆட்டின் பழக்கையை விற்றும் வாழ்க்கையை வாழ்கின்றனர்.

“ஆடுகளை மேய்க்கின்ற தொழிலை விட்டு வேறு தொழில் செய்வதில்லை. கேட்டாலும் தெரியாது என்பது மாதிரியான விடைகள்தாம் வரும்.” இடையர்கள் ஆடு மேய்க்கும் தொழில் காரணமாக அதிக அளவில் நிலம் வைத்திருக்கக் கூடிய பண்ணையார்கள் மற்றும் நிலச்சுவன்தார்களை மையமிட்டுத் தங்களின் வாழ்கையினை வாழ்க்கூடியவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். இந்த நாவலில் பழமொழி, பாடல் போன்ற பதிவுகள் இடம்பெற்றுள்ளன. “கீதாரி நாவல் முழுவதும் இடைக்குல மக்கள் குறித்த பழமொழிகள்”, “பொதுவான வாழ்க்கை முறை குறித்த பழமொழிகள்” என்று பழமொழிகள் காணப்படுகின்றன. “வயலில் கிடை போடும் போது தூக்கம் வராமல் இருப்பதற்குப் பாடப்படும் தெம்மாங்குப் பாடல்” இந்நாவலில் காணமுடிகின்றது (Tamilselvi, 2008).

இடையனுக்குப் பார்வதி பரமசிவமும் கொடுத்த வரம்

இடையர்கள் ஆடு மேய்க்கும் பொழுதும், வயலில் கிடை போடும் பொழுதும் மழையிலும் தண்ணீரிலும் கிடந்து வருத்தப்படுகிறார்கள் என்பதனைக் கீதாரி நாவல் எடுத்துரைக்கின்றது. அதிக மழைப்பொழிவு ஏற்பட்டு வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து ஓடும்போது, ஒரு ஆட்டிடையன் ஆட்டிற்குத் தண்ணீரிலேயே கிடையைப் போட்டு முள் வேலியில் படர்ந்திருந்த பிரண்டைக் கொடிகளை எடுத்து மெத்தையாக விரித்துக் கொள்கிறான்.

தென்னை மரக் கீற்றால் பின்னிய தென்னங் கிடுகை மேலே வைத்துச் சுகமாகத் தூங்குகிறான். தூங்கும்போது என்ன சுகமாக இருக்கிறது என்று தன் மனத்திற்குள் நினைத்துக் கொண்டான். இந்தச் சுகமானது ஆண்டவனுக்குக் கூட கிடைக்காது என்கிறான். அந்த நேரத்தில் பார்வதிதேவியும் பரமசிவமும் உலக மக்களுக்குப் படி அளப்பதற்காக வரும்வேளையில் இடையன் கூறியதைக் கேட்கின்றார்கள். இவர்கள் நம்மைவிட நன்றாக இருக்கும் ஒருவனுக்கு நம்மால் என்னசெய்ய முடியும் என்று எண்ணி இடையனைப் பார்க்காமல் நீ இப்படியே இரு என்று கூறிவிட்டுச் சென்று விடுகின்றனர். எனவேதான் ஆடு மேய்க்கின்ற இடையர்கள் இன்னும் மழையிலும் தண்ணீரிலும் வெயிலிலும் கிடந்து துன்பப்படுகின்றனர்.

இடையர் மக்களும் பிரிவுகளும்

பண்டைய தமிழ்ச் சமூகத்தில் நாடோடி வாழ்க்கையானது சங்ககாலம் தொடங்கி இன்று வரையிலும் தொடர்ந்த கதையாகத்தான் காணப்படுகின்றது. இக்காலத்திற்கு ஏற்றவாறு தங்களைத் தயார்ப்படுத்திக் கொண்ட இடையர்களின் வாழ்வியலை கீதாரி நாவல் இயல்பாக எடுத்தியம்புகின்றது.

ஆட்டிடையர்களின் சொந்த ஊர் ‘மேமங்கலமாக இருந்தாலும், தொழில்முறை சார்ந்து ஆட்டிடையர்கள் நிலையான இருப்பிடம் எதுவுமில்லாமல் நாடோடி வாழ்க்கை மேற்கொள்கின்றனர். “வாழிடம் சார்ந்து கூண்டோ, குடிசையோ அமைத்துக் கொண்டு வாழ்க்கை நடத்துகின்றனர். இருந்தாலும் சூழ்நிலை காரணமாக சொந்த ஊரில் நிலம் வாங்கி வீடு கட்டுவதற்கான முயற்சியையும் கீதாரி நாவலின் மூலமாக அறியமுடிகின்றது.” இச்செய்தியானது, காலச்சூழலுக்கு ஏற்ப இடையர்கள் தங்களின் பொருளாதாரத்தை விரிவுபடுத்துகின்ற மாற்றுச் சிந்தனையை வெளிப்படுத்துகிறது (Tamilselvi, 2008).

இடைக்குல மக்களில் கோனார், நைனார், நம்பியார், பிள்ளை, மந்திரி, கரையாளர், யாதவர் எனப் பல பிரிவுகள் காணப்படுகின்றன. இடைக்குலச் சமூகத்தில் பெரும்பாலான பிரிவுகள் இரட்டைத் தொழில் முறை கொண்ட நிலவுடைமைச் சமூகமாகக் காணப்படுகின்றனர். இவர்கள் திருமாலை (கண்ணன்) வணங்கக் கூடியவர்களாகவும் யாதவர்களாகவும் தங்களை அடையாளப்படுத்துவதைக் காணமுடிகின்றது.

ஆடு மேய்க்கக்கூடியவர்களுக்கான பிரச்சனை

சொந்த ஊரை விட்டு வந்து நாடோடிகளாக வாழும் ஆட்டிடையர்களை அடித்தாலும், திட்டினாலும் சினம் கொள்ள மாட்டார்கள். இடையர்களின் இந்நிலை கண்டு இரக்கப்பட்டு யாராவது இவர்களிடம் விசாரிக்கும் போது இவர்கள் சொல்லும் வார்த்தை இன்னும் பரிதாபமாக இருக்கும். “யாரும் எங்கள் சும்மா அடிக்க மாட்டாக போன வருசம் மொத வருசத்துல அவு கொல்ல பயிறு பச்சியில எங்க ஆடுக மேஞ்சிருக்கும். அந்த கோவத்துல அடிக்கிறாக. அவு அடிக்கிறது ஞாயந்தானே? நம்மமேல தப்புருக்கு, பட்டுக்கிட்டுத்தானே போவனும்” என்று அவர்கள் பார்க்கின்ற தொழிலுக்கு ஏற்றவாறு பதில் சொல்வார்கள் (Tamilselvi, 2008). எதிர்த்துக் கேட்டாலும், சண்டையிட்டாலும் ஆடு மேய்க்கின்ற தொழில் செய்யமுடியாது என்பதை உணர்ந்துள்ளனர். இன்றளவும் ஆடுமேய்க்கக் கூடியவர்களுக்கான இந்தச் சிக்கல்கள் நடைமுறையில் காணலாம்.

ஆடு இறப்பும் பழமொழியும்

இடையர்கள் வைத்திருக்கக் கூடிய ஆடுகளில் ஒரு ஆடு மட்டும் இறந்து போனால் உப்புக் கண்டம் போட்டு உணவாகப் பயன்படுத்துவர். பல ஆடுகள் ஒரே நேரத்தில் இறந்துவிட்டால் அதனைப் ‘படுசாவு’ எனன்று சொல்லி பெரிய குழியாக வெட்டி அதில் இறந்த ஆடுகள் அனைத்தையும் போட்டுப் புதைத்து விடுவர். அந்நேரத்தில் இடைக்குலப் பெண்கள் ஒப்பாரி வைப்பார்கள். அக்காட்சியைப் பக்கத்துக் கடைக்காரர்கள் “வித்தாடு அருகும் செத்தாடு பலுக்கும்” என்று கூறித் தேற்றுவர். செத்த ஆடுகளை விற்பனை செய்து உயிரோடு இருக்கின்ற ஆடுகளை நல்ல விதத்தில் பராமரிப்பு செய்தால் ஆடுகள் அதிகமாகும் என்பதை இப்பழமொழியின் மூலமாக ஆசிரியர் சு. தமிழ்ச்செல்வி சுட்டிச் செல்கின்றார் (Tamilselvi, 2008).

முடிவுரை

நாடோடி வாழ்க்கையை மேற்கொள்கின்ற இடைக்குலச் சமூகமான ஆட்டிடையர்களை மையப்படுத்தி ‘கீதாரி’ நாவலாசிரியர் சு.தமிழ்ச்செல்வி கதையினை நடத்திச் செல்கின்றார். தினந்தோறும் ஆட்டிடையர்கள் ஆடு மேய்க்கும் இடத்தைத் தேடிக்கொண்டு செல்லும் நாடோடி வாழ்க்கை முறை. இடையர் குல மக்களின் ஆடுமேய்க்கின்ற தொழில் சார்ந்த நம்பிக்கை, திருமணம் செய்வதில் சடங்கு முறை. நாடோடி வாழ்வில் அவர்கள் பயன்படுத்தும் புழங்கு பொருட்கள். இடையர்களின் பழக்க வழக்கங்கள், இம்மக்களின் துன்பங்களையும் துயரங்களையும் மரணத்தையும், பெண்களின் நிலைப்பாட்டையும் கீதாரி நாவலில் சு.தமிழ்ச்செல்வி படிமக் காட்சியாக விவரித்துள்ளதனை அறியமுடிகின்றது.

References

- Jeyam, A., (1994) Tamil Ilakkiya Varalaru, Janaka Publication, Chennai, India.
Tamilselvi, S., (2008) Keethari, New Century Book House (Pvt.) Ltd, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License